

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 3. marts 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2010-792-1191
Dok.: JST40054

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 569 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 28. januar 2010.

Lars Barfoed

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 569 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ifølge ”Evalueringen af Lov om bortvisning og beføjelse til at meddele tilhold m.v.” har en meget lille del – højst 4 pct. – af det potentielle antal bortvisningssager reelt ført til bortvisning. Hvad mener ministeren er årsagen til, at det blot er højst 4 pct. af det potentielle antal bortvisningssager som reelt fører til bortvisning?”

Svar:

Som anført i den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 568 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, fremgår det af Justitsministeriets Forskningskontors evaluering af lov om bortvisning og beføjelse til at meddele tilhold mv., at der til brug for evalueringen er indhentet oplysninger om i alt 60 bortvisningssager. Heraf er der i 43 tilfælde sket bortvisning af den krænkende part.

Set i forhold til antallet af potentielle bortvisningssager i 2007 og 2008 på i alt 1.907 sager, svarer antallet af sager, der fører til en bortvisning, til 3 pct. Dette svarer stort set til evalueringen i 2006, hvor det tilsvarende tal lå på 4 pct.

Ved ”potentielle bortvisningssager” forstås sager, der angår den undersøgte periode og de straffelovsbestemmelser, som bortvisningsloven vedrører. For nærmere oplysninger om de kriterier, der er valgt til at udvælge de potentielle bortvisningssager, henvises til rapporten.

I evalueringsrapportens afsnit 6.1 anføres bl.a. følgende om baggrunden for den begrænsede anvendelse af bortvisningsloven:

”I telefoninterview i forbindelse med denne evaluering giver politiet udtryk for, at bortvisningsloven er et godt redskab i sager med samlivsrelateret vold, men peger samtidig på flere forhold, der kan stå i vejen for lovens anvendelse.

I lighed med det, der fremkom i den tidligere evaluering af loven, nævner politiet også i dag, at forurettedes indstilling er af stor betydning for bortvisningslovens anvendelighed. Ved samlivsrelateret vold er det politiets erfaring, at forurettede ofte ønsker den krænkende part tilbage, når episoden er kommet lidt på afstand, hvilket betyder, at forurettede ofte ikke er indstillet på at anmode om bortvisning. Samtidig er det politiets vurdering, at et bortvisningsforbud ikke vil være virksomt i tilfælde, hvor forurettede ikke er indstillet på for-

buddet. Politiets har videre erfaring med, at enten den krænkende part eller begge parter i sager om samlivsrelateret vold ofte er spirituspåvirkede, og at deres opfattelse af situationen ændrer sig, når de bliver ædru.

Der kan imidlertid også være tilfælde, hvor forurettede er så bange for den voldelige part, at vedkommende ikke tør forblive i eget hjem, men i stedet ønsker at komme på et krisecenter. Ligeledes kan det ske, at politiet vurderer, at forurettede af hensyn til sin sikkerhed vil være bedst tjent med at komme på krisecenter, så den voldelige part ikke har kendskab til forurettedes opholdssted og dermed ikke mulighed for at opsøge pågældende.

Politiets erfaringer lyder videre på, at forurettede i nogle tilfælde selv indgår som medvirkende part i voldsepisoden. I de tilfælde, hvor begge parter i et vist omfang har været involveret, vurderes bortvisning ikke som et rimeligt indgreb.

Yderligere en barriere for brug af bortvisningsloven handler ifølge politiet om, at der skal være tale om risiko for gentagelse af volden eller truslen om vold, jf. en af forudsætningerne for en bortvisning. Ifølge de interviewede foreligger denne risiko ofte ikke.

I lighed med den tidligere evaluering påpeger politiet også i denne, at bortvisning primært er anvendelig i de mellemalvorlige sager. Dette skyldes, at bortvisning betragtes som et drastisk indgreb over for den part, der bortvises, hvorfor sagen, jf. proportionalitetskravet, skal være af en vis grovhed. I de meget alvorlige sager vil der ofte ske varetægtsfængsling, hvorfor bortvisning vil være mindre relevant.

Arbejdsbyrden ved en bortvisningssag nævnes også som en mulig barriere for anvendelsen af loven, hvilket ligeledes svarer til den tidligere evaluering af loven. Et par af de interviewede betegner bortvisning som et lidt omstændeligt indgreb, da det blandt andet kræver, at der reageres hurtigt, at en jurist inddrages, og at der holdes styr på et omfattende papirarbejde. Ved mangel på rutine eller i tilfælde af travlhed kan 'den nemme' og velkendte løsning derfor let blive valgt.

I forlængelse heraf vurderer flere af de interviewede, at trægheden ved implementering af nye regler indebærer, at rutinen omkring procedurerne og reglerne ved bortvisning endnu ikke generelt er til stede.

De interviewede peger videre på, at partnervold ofte sker i tilfælde, hvor de implicerede personer ikke reelt bor sammen, og bortvisning derfor ikke kan anvendes. Det bemærkes, at der i beregningen af antallet af potentielle sager er taget højde

for fælles adresse, mens det ikke er muligt for de øvrige nævnte barrierer.

De interviewede giver udtryk for, at der er et godt kendskab til loven inden for politiet, særligt blandt vagthavende, politiadvokater og politiinspektører. Nogle peger dog samtidig på, at kendskabet til loven antagelig ikke i alle tilfælde er tilstrækkeligt hos de politibetjente, der kommer ud til voldsepisoden. Det påpeges også, at kendskab til lovens eksistens ikke nødvendigvis indebærer, at fremgangsmåden og procedurerne ved en bortvisningssag er bekendt.”

Det bemærkes i øvrigt, at Justitsministeriet har anmodet Strafferetsplejeudvalget om at foretage en samlet gennemgang af de gældende regler og praksis samt de indhøstede erfaringer vedrørende meddelelse af tilhold, og på baggrund heraf vurdere behovet for ændringer, navnlig med henblik på at sikre, at brug af tilhold er et praktisk og effektivt middel til at beskytte den forurettede.